

En sværlemmet Mand i en af de tredje Klasses Vogne havde allerede længe siddet med Paraplyen i Haanden og sin Vadsæk paa Skødet, en gammeldags Familjevadsæk af den Slags med broderede Figurer paa Siderne, som nu sjælden ses mere. Det var en Mand, der ogsaa af andre Grunde havde pirret sine Medrejsendes Nysgerrighed. Han var landsbyagtig klædt og havde et stort, vejrbrændt Ansigt, i hvis sorte Skæggebund Læberne blussede som Saarrande. Hans Vest var lukket helt op i Halsen, og denne var ombundet med et rødbrøget Tørklæde i Stedet for Flip. Paa Hovedet bar han en bredpuldet Kasket med Læderskygge. Dersom ikke Klæderne havde været saa almueagtige, vilde man have antaget ham for en Skolelærer fra Landet. Bonde var han heller næppe trods sin mørke Hud. Pranger maaske? Aa ja! Men der var denne Paraply! Desuden bar Manden Briller. Og hans absolute Utilgængelighed gjorde det heller ikke sandsynligt, at han hørte hjemme paa Markedspladserne. Var han maaske Skolelærer alligevel? Eller Lægprædikant? Kolportør? ...

Nu gled Toget ind mellem Hovedbanegaardens Peroner, og alle fik travlt med at komme ud. Kun den svære Mand blev siddende, indtil de andre havde forladt Kupeen. Han havde ikke noget at haste efter. Der stod ingen og ventede ham. Han var en Fremmed.

Først da Vognen næsten var tømt, rejste han sig op.

Med Agtpaagivenhed fulgte han efter Strømmen op ad Trappen. Inde i Forhallens Lyshav stod han et Øjeblik stille af Forbavselse over det pragtfulde Rum, indtil